„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA

udgivet af

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge. Pris pr. Aargang: De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00 Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:

A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Onsdag den 16. April, 1913.

Rettelse. I den Hilsen, hvormed Hr. Anders Jørgensen sluttede sin Artikel i sidste Nr., var der indløben den Fejl, at der var sat 1 Kor. 15, 53 i Stedet for 1 Kor. 15, 58, saa Henvisningen blev meningsløs.

Prof. P. S. Vig svarede Menigheden i Elk Horn paa dens Kald til ham allerede Onsdag i sidste Uge, og Svaret blev et Afslag, idet han indsaa, at han ikke kunde forlade Skolen.

De Udtalelser om „Forsvarssagen", som indløber til os, publicerer vi, som de kommer, idet vi agter at lade den være Genstand for fri Drøftelse. En saadan Drøftelse vækker altid Tanker og hjælper den enkelte til at finde sit Standpunkt.

Det glæder os, at der allerede i dette Nr. kan berettes om Resultaterne af Indsamlingen til Menigheden i Omaha. Det er rigtigt, Brødre, lad det kun blive ved i dette Gænge, saa vil Pella Menighed snart blive klar over, om den kan tage fat paa Opførelse af ny Kirke allerede i Sommer.

Hvorfor er Kirken tom? Overkonsistorialraad Teller i Berlin var en lærd Mand og bekendt Rationalist. Hans Kirke var altid tom. Ærgerlig herover spurgte han engang en berømt Skuespiller: „Hvorfor kommer det, at Deres Teater altid er pakkende fuldt, og min Kirke saa tom?" „Grunden er den, Deres Højværdighed," svarede Skuespilleren, „at jeg fremstiller Digtningen som Sandhed, men De Sandheden som Digtning."

I en lille Pamplet med Titel: „Why Men Do Not Go to Church" gives følgende Grunde derfor: 1. En frugtbar Grund er Søndagsarbejde. 2. Et travlt Verdensliv, der sætter Dollar og Fornøjelse først, Pligt og Karakter som Nr. 2, er en anden ledende Aarsag. 3. Mangel paa Familieledelse og Familie-Disciplin er ligesaa en betydelig Aarsag. 4. Mænds Forhold til Kirken, hvilke er indflydelsesrige i social, industriel, politisk og journalistisk Henseende, er yderligere en frugtbar Aarsag. 5. En sensationel, selvisk, verdslig og uaandelig Præstestand bærer i stor Udstrækning Ansvaret for, at Kirkegangen aftager.

En anden Dr. Friedman. Dr. M. Damourette i Seattle paastaar, at han før end Dr. Friedman har opdaget et Serum mod Tuberkulose, og han har nu tilstillet Dr. Alb. Lessing der i Byen, tilstrækkelige Kvantiteter af sit „turtle serum" til Behandling af omkring 2,000 Patienter. Han beregner, at han vil kunne forsyne ham yderligere med Serum i Løbet af en Maaned, da mexicanske Skilpadder hvorfra Serumen tages, er paa Vej dertil! Dr. Lessing er for Tiden beskæftiget med at prøve Serumets Virkninger paa flere Patienter. Han gør ingen Forskel paa Mand og Kvinde, rig og fattig. Har en Person ikke Raad til at betale, forlanges der intet af ham. Dr. Lessing venter at se afgørende Resultater i Løbet af en halv Snes Døgn.

Priser Konfirmationen. Et presbyteriansk Blad (The Continent) siger om Konfirmationen: „Konfirmations-Gudstjenesten giver i Virkeligheden et stærkt Indtryk. Hvor mange barnedøbte Mennesker er ikke vokset op i Kirken uden at blive anerkendte som Medlemmer, og de er aldrig blevne aktive Medlemmer, fordi de aldrig er bleven konfirmeret eller ordentlig optagne i Menigheden." Dertil bemærker „The Luth." bl. a.: „Dette viser, at mange tænkende Mennesker i Samfund, hvor katekitiff Undervisning og Konfirmation saas ned paa som noget, der manglede det aandelige Element, nu begynder at se Værdien deraf. Vi Lutheranere lægger Vægt paa katekitiff Undervisning; for det er der, Grunden lægges til Tro og Liv."

„The Menace" af 5. April fortæller, at der for faa Uger siden i Pittsburg, Pa., offentliggjordes en Beretning om en Byraads-Undersøgelse af det romersk-katolske „Home of the Good Shepherd". Undersøgelsen viste, at den Skik at sende faldne Kvinder til dette Hjem var ulovlig, og at Byen Pittsburg har betalt 5 Dollars om Ugen for hver af de Pigers Ophold man saaledes har sendt dertil. Nævnte Blad tilføjer: at Situationen var værre, end vi havde afmalet den, det fremgaar af en Artikel, som „The Harpoon" — et Blad der udgives der i Byen — indeholdt. I denne Artikel afmales „The Good Shephard Home" som et socialt Onde. I Betragtning af, at det skulde være en Reformanstalt, har det modtaget Understøttelse af Staten (I 1911 bevilgede Legislaturen det $17,000), $2.59 om Ugen af Countyet for hver Pige, og desuden har Politiet uden Vemyndigelse betalt det de nævnte $5 om Ugen for hver Pige. Saa har Hjemmet et „Laundry", hvor Pigerne arbejder, en Forretning, der giver en Fortjeneste af $15,000 om Aaret. Hjemmet paastaas at være upartiff, og til Bevis anføres, at for omkring 10 Aar siden besøgte en presbyteriansk Præst det, og for ca. 6 Aar siden en jødiff Rabiner. For visse Forseelser gives der korporlig Straf, og vil nogen Pige løbe væk, afskæres hendes Haar.

En Henstilling til Menigheder

i Den for. d. ev.-luth. Kirke.

Undertegnede ønsker herved endnu en Gang at henlede Opmærksomheden paa vor betrængte Menighed i Omaha. Ikke faa faa Opraab og kærlige Henstillinger har været at læse i „Danskeren", og med dette Nr. af Bladet vil Kvitteringer fra forskellige Steder stille Opfordringen paany.

Det har imidlertid — efter min Mening — ikke været betonet, som det burde, at det er ikke $7,000 a $8,000, den bør have; men det er $12,000 a $15,000, der bør tages Sigte paa. Det er jo nu klart nok for den, der kender en Smule til Kravene i de store Byer og til Forholdene i Omaha, hvor vi har de mange, mange Tusinder af vore Landsmænd, at den her nævnte Sum ikke er for højt sat.

Derfor, Venner rundt om i vore Menigheder, lad os forsøge at faa til Lyd for den Sag nu, da ligesom Herren selv har givet os en Lejlighed til at vise i Gerning, at vi virkelig af Hjertet attraar at være med til at fremhjælpe Herrens Gerning blandt vort Folk i Omaha.

Det mindre sank i Grus, for at noget større af Guds Naade skulde blive muligt, ikke blot hvad Kirkebygning angaar. Jeg kom lige hjem fra et velsignet Missionsmøde. Det blev i den Menighed bekendtgjort, at der nu var Lejlighed til at være med at hjælpe Menigheden i Omaha. I Løbet af 2 Dage blev der tegnet mellem 6 og 7 Hundrede Dollars.

Dette tegnedes uden mindste Presseri: Kan I være med af et glad Hjerte, saa det kan blive et virkeligt Takoffer, da kom, men hvis ikke, da bliv kun borte — lød det.

Lad os nu ud over hele Linien med Glæde være med at bygge Herren et Hus i Omaha. Da vil vi ogsaa bede Herren om, at der maa blive udført et stort Arbejde blandt vort Folk i Omaha til Guds Naades og Kærligheds Pris.

Med kærlig Hilsen,

L. H. Kjøller.

Lad os tilstemme ovenstaaende Henstilling ud over hele Samfundet! Hvor mange Tusinde Dollars anvendes der ikke paa Opgaver af mindre Betydning, — ikke faa fjælden endog paa noget, som er skadeligt! Derfor — lad os tilstemme Henstillingen og gøre det nu!

A. M. Andersen.

Til Minde om A. Thomsen, Omaha.

I denne Time, nemlig Fredag Eftermiddag d. 11. April, steder man A. Thomsens Legeme til Hvile i Omaha. Jeg kan ikke afholde mig fra i denne Stund at skrive et lille Mindeord om denne kære Mand, imedens Sørgefesten holdes i Pella Menighed ved hans Begravelse.

Det er jo vidt bekendt, at Thomsen maatte lade Livet under den frygtelige Hvirvelstorm, der hjemsøgte Omaha d. 23. Marts, Paaskedagsaften. Han var paa Vej til sit Hjem fra Søndagsskolen i det nye Missionshus, da Uvejret kom. Han var gaaet i Læ i en Bygning, som Stormen rev ned, og blev funden under Ruinerne for nogle Dage siden.

Mit Bekendtskab med Thomsen strækker helt tilbage til Sommeren 1887, da jeg som Student øvede Missionsarbejde i Omaha. Da begyndte Thomsen og hans Hustru og deres Datter at komme med til vore Møder. Hvornaar de blev indlemmede i Pella Menighed, ved jeg ikke, men jeg ved, at de har været knyttet hjertelig til den siden i alle de mange Aar. Og Thomsen var ikke blot et ydende men ogsaa et ydende Menighedsmedlem. Som Diakon og Søndagsskolearbejder og paa anden Vis var han tro og virksom for Menigheden og offervillig og deltagende overfor Missionsarbejdet.

Og nu er Thomsen borte; i et Nu blev han revet fra os. Aa, han bliver savnet, savnet af sin Hustru og Datter, savnet af sin Præst, Menighed og Venneflok. Thomsen med det kærlige Hjertelag, det venlige Blik og den hjælpende Haand!

Thomsen var paavirket af Pastor Trandberg. Engang brugte Trandberg Udtrykket om nogle Præster: „De var i en mild, evangeliff Aand." Thomsen var det ogsaa. Han var en „mild, evangeliff Kristen." Det var velgørende at have med ham at gøre; thi han var beherfket af et mildt, evangeliff Væsen, han var en Johanneskristen. Aa, den Storm, der rev denne elskelige Johannesskjæl fra os!

Apostelen Johannes taler om at „stille sine Hjerter tilfreds". Hvorledes kan man stille Hjertet tilfreds overfor en saadan Hjemsøgelse og voldsom Bortrykkelse? Vort gamle Sind og Hjerte vil let lade sig oprøre og give sig til at knurre.

I Davids 116 Sal., 7. Vers staar disse Ord: „Min Sjæl, kom tilbage til din Ro; thi Herren har gjort vel imod dig." Lad os prøve at standse over for dette Ord for at stille Hjertet tilfreds. Det var en mørk og grufuld Paaskedagsaften, men Paaskemorgen var klar og dejlig. Og lys og klar er ogsaa den levende Frelser, som stod op af Graven. I Orkanens Brag kom han paa Vejrets Vinger og sagde til vor døde Ven: „Min Sjæl! kom tilbage til din Roligheds." Nu har han fundet den Ro og Hvile, han stundede efter, der hjemme; nu er han — det er vort glade Haab — i Himlen hos den Frelser, han elskede og tjente; nu har han fundet Freden, som aldrig mere skal forstyres. Herren har gjort vel imod ham. Lad de sørgende og savnende tyse deres Hjerter tilfreds med disse Ord. Alle Herrens Veje er dog Miskunhed og Sandhed for dem, som bevarer hans Pagt og hans Vidnesbyrd. Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet! Alle, som tror, er genfødte til et levende Haab ved Jesu Kristi Opstandelse fra det døde.

Vis os, Herre, at det sidste
ikke er en lukket Kiste,
men det Hjem, du raader for;
der vil du os Sted berede,
du, som hører, naar vi bede:
„Ske din Vilje, ikke vor!"

Ivar Marius Hansen,
Staplehurst, Nebr.

• • •

Efterskrift. Opfordringen til at komme Omaha Menighed til Hjælp har vi hørt. Den er jo uden Kirke og Præstehus, idet Stormen ødelagde begge. Gid nu Opfordringen maa blive efterkommet paa en saadan Maade, som tiltrænges. Richardt siger:

Ak, hvor dog vore Tanker
har snevre Stier traadt,
ak, hvor dog Hjertet banker
for vore Brødre smaat.

Lad det nu vise sig, at Hjerterne ikke banker smaat men varmt og hjælpende for vore hjemsøgte Brødre i Omaha. J. M. H.

Indianer-Missionen.

Kære Venner!

Da Indianer-Missionen er mig en Hjertesag, og da jeg tror, at den største Del af Samfundet ikke ved, hvorledes Tilstanden er dernede, saa tager jeg mig den Frihed at skrive et Stykke i „Danskeren" om denne Sag.

Den almindelige Tankegang iblandt vort Folk er, at Indianer-Missionen ikke gør megen fremgang. Folk indser ikke, at skal Arbejdet gaa fremad, maa der flere Arbejdskræfter til at drive det.

Jeg har saa tidt hørt sige, at der ikke skal meget til for at undervise saadanne smaa, enfoldige Børn, men de er ikke alle smaa, og heller ikke saa enfoldige, som man tror. Der er flere af dem, som har taget „8th grade examination", og er færdige til Højskolen. Enkelte er blevet færdige med den almindelige Skole i 12 eller 13 Aars Alderen. At lade dem blive ved at repetere de samme Fag er unyttigt, da de taber Interessen og kommer til at tro, at der ikke er mere for dem at lære. Det er ikke der som i Nordstaterne, hvor de kan komme ud at tjene, naar de er færdige med Skolen, da det anses som en Skam at tjene. Saa er der ikke andet tilbage for dem end Lediggang, eller eller at blive gift, hvad Piger ofte bliver i 16 Aars Alderen. Naar de er blevet gift, er det vanskeligt at gøre noget for dem mere.

Skønt vi har forsøgt at give dem højere Fag, er det næsten umuligt for een Lærerinde at gøre det; da der er op til 60 Børn i een Skole.

I Statsskolerne vilde vi sige, at det var meningsløst at sætte een Lærerinde til at undervise saa mange Børn i ni forskellige „Grades"; men saaledes er Situationen i Oaks.

Var her flere Lærerkræfter, vilde her ogsaa være flere Børn; thi Missionær Nielsen har maattet nægtet flere Adgang, fordi Skolen var overfyldt.

Vi, som beder for denne Sag, hvorledes kan vore Bønner blive opfyldt, naar vi selv staa i Vejen for deres Opfyldelse? Lad os gøre noget til at faa flere Arbejdere herned, saa bliver vi nok bønhørt. Der burde være mindst to Lærerinder. Det er vist ikke saa vanskeligt at faa nogen til at gaa herned, dersom der var Penge nok i Kassen til at lønne dem med.

Der er to Skolestuer i Skolehuset, saa der behøves vist ikke at gøres noget ved Bygningen foreløbig.

Nogle af Børnene har lært at elske Herren og vil gerne leve for ham. Skal vi kaste dem ud i den kolde Verden, fordi vi ikke har Plads til dem i Skolen, eller skal vi gøre, hvad vi kan for at skaffe dem een Lærerinde mere? Maa Gud lede os til at besvare Spørgsmaalet ret.

Nana Nielsen.

Fædrelandets Forsvar.

Om ovennævnte Sag hersker der en mærkelig Uenighed blandt Danske ude og hjemme. Kuriøst nok, for Resten, da dog et Emne af en Beskaffenhed saa ligefrem og indlysende kun burde fremkalde een Mening hos os alle.

Naa, ja, mener en og anden, men det lod sig vel tænke, at vi anskuer Sagen fra forskellige Kanter og ud fra forskellige Forudsætninger. Vist nok — det lod sig tænke.

Der er saaledes det danske Militær, der har Levebrødet at underbygge. At Officererne er inde for Opretholdelsen af Krigsmaskineriet og Forsvarsapparatet, nu, det er dog en meget ligefrem Ting. Skulde de ikke være inde for Fædrelandets Forsvar, hvem da?

Men saa er der en anden Gruppe, hvis Standpunkt ikke er saa ligetil. De synes virkelig at mene, at Danmarks faa og smaa Tusinder Soldater og faa og smaa Kanoner og Pramme er af Betydning i Forhold til de store Verdensmagters Hære og Slagskibe.

Dernæst er der en Flok, som ganske vist klart indser det latterlige, ja, komiske i at regne med slige Draaber i Forhold til hele Søer. Men, siger de, det moralske Indtryk, der absolut maa fremkaldes ved, at en lille Nation ærligt, troligt følger med Tiden og gør sit Bedste, vil paa Kampens Dag have sin store Betydning. Dette Standpunkt fremstiller de da med mange Ord og megen Veltalenhed for derved ligesom at underbygge deres „Platform".

Endelig er der da en Skare, for hvilken et Forsvars Umulighed er soleklart, naar Stillingen er som Danmarks Kraft imod f. Eks. Tysklands.

Det er fuldstændig unyttigt at gabe mod Ovnsmundingen. Tag et Spand store, trækvante jyske Heste samt et Spand veltrænerede Hunde: befæst deres Hammelstok ved en Midterring og se saa, om Hundenes allerydmyge Anstrengelse vil være af fjerneste Nytte. Nej, spændt for lille Martins Barnevogn gør de udmærket Tjeneste, men paa den vide Jord gives der intet umuligere end hint umulige Forlangende: at de skulde kunne hamle op med hine svære, tunge jydske Heste. — Og ingen falder her paa at drømme om, at der i Hundenes Villighed til at gøre deres Bedste ligger en mægtig moralsk Potens. De to Ting kan i det Hele slet ikke rangeres under een Rubrik. — —

De skrev nylig, Hr. Redaktør! følgende: „Vi elsker Fred, og vi ønsker ikke, at den Dag skal komme, da Danmark faar Brug for sit Forsvar."

Den Dag kommer absolut ikke med det første, hvis man staver ret og lægger rigtigt sammen. Nej, ikke Danmark, men Tyskland, vil faa Brug for saadanne Fæstningsværker, som ved et givet Tidspunkt er af Betydning i vort Fædreland. Naar det Signal er givet, med hvis Mulighed Tyskland gennem mangeAar har regnet og grundigt forberedt sig paa, da er ein, zwei, drei, Flakørnen Herfser i Danmark — foreløbig, ja, sandsynligvis indtil Tyskerrigets Magt og Vælde har fortæret sig selv.

Thi er dette netop ikke den eneste (bittersøde) Trøst, der er de smaa Nationer levnet, at vistnok kuefer de store os, undertrykker os, smæder os, men som det gik Fortidens Stormagter, vil det uafvendeligt gaa dem med. Thi intet Voldsherredømme har indre Garanti for fortsat Bestaaen. Hvad der er vundet ved Sværdet, maa forsvares ved Sværdet — og vil atter tabes ved Sværdet. Dette kan slet ikke være anderledes — og godt det samme.

Vort Fædreland har øst mange unyttige Tusinder ud i svundne Dage. De kunde været anvendt til end yderligere at udvikle Landets Erhvervsgrene, som jo befinder sig paa et højt Udviklingstrin. Men at spilde flere Penge paa et Komplet umuligt Forsvar, burde gode danske Mænd dog kunne indse er hen i Vejret. Dog — — det er selvfølgelig en vanskelig Affære helt at glemme, at det jo slet ikke er saa længe siden den Tid, da Danmark ikke alene kunde tage Kampen op mod Prøssen, men endog tampe ham grundigt igennem. Dette kan den nationale Bevidsthed vel ikke glemme — skal det da ej heller. Kun maa man blive sig klar, at nu stiller Forholdene sig anderledes.

Hvis der var fjerneste Gnist af Haab om, at det Forsvar, Danmark kan stille paa Benene (selv om ogsaa alle Dansk-Amerikanere traadte hjælpende til), kunde have mindste Indflydelse paa, eller yderingeste Hindring for, Tysklands Planer, se, da skulde Flakørnens Protest ellers snart indløbe. Men den pansrede Nabo lader ganske rolig Danskeren lege „Forsvar". Hvad der er noget ved, tænker Michel oppe i Pikfelen, kan jeg bruge engang — Resten skyder jeg sønder og sammen i en Haandevending.

Det kan Michel gøre, og det vil Michel gøre — med samme Lethed, som man klør sit Hoved i Nakkov.

— — Til den tyske Flaade hører en Flotille, som Søofficererne, halvt i Overmod, halvt i Spøg, kalder den danske. Dens Skibe foretager idelige Farter og Øvelser i Danmarks Farvande, med hvilke dens Officerer og Mandskab er fuldt saa fortrolige som danske Marinere. Disse Øvelser sker snart ved Nat, snart ved Dag. Men eet er saa sikkert som Rundetaarn: Flakørnen er rede — rede til, saa snart hint Signal lyder, at hugge sig den lille Spurv.

Og da Godmorgen Danmarks Forsvar!

— Kejser Vilhelm vil naturligvis indtil videre vedblive at omfavne Kristian X., kysse ham paa begge Kinder, naar de mødes. Deres Koner vil maaske i Tilgift foretage lignende Øvelser. Alt dette, og mere af samme Skuffe, ændrer ikke Tysklands Planer et Fnug.

— Hvad den tyske Regering officielt udtaler om sine Hensigter med Danmark, derpaa kan man stole lige saa trøstigt som paa en vis Paragraf, der besværme, at Befolkningen i det nordligste Sønderjylland selv ved Afstemning skulde tilkendegive, om den vilde være Tysk eller Dansk. Jo, paa det Lav!

— At tænke sig vort Fædreland som tysk Provins, nej, det er ingen lystelig Tanke. Men om vi lever — — ja, det kunde dog ske, at nærværende Pen fik Anledning til at skrive: „I told you so!"

Povl Vilh. Andersen.

THE GUNS.

Stand to your guns!—Believe it not a sin
To great your country's foe with battle din,
If not, ere long his foot is on your neck,
Your noblest aspirations he will cheek.
Before a nation yields to such a life
Let war-dogs bark till throats are rent in strife!

Stand to your guns!—A Christian warrior must
Not shirk from bloodshed causes which are just;
A mortals life at best is but a breath
Of destiny's great lungs—his very death
May do the work allotted his brief time
To cipher laws eternal and sublime.

Stand to your guns!—It is the surest way
To entice peace to make prolonged stay —
Your strength well shown, a rival will respect
And weigh your claims, and balance them correct,
And find: a better part than valor is
To brood no fight where nothing is amiss.

Stand by your guns when they shall cease to roar,
And conquered foe begs mercy at your door —
Remember why they thundered —proof their task
By granting rival what yourselves did ask —
Thus (equal rights to all), may win domain,
And lessen need for guns to roar again.

Lidt Hakkemad fra Spanskekrigens Tid. Fattigmand.

Staar vi i Stampe?

For nogen Tid siden læste vi i vore Blade, at Den Forenede Kirke i sit Missionsarbejde marcherede paa Stedet, ja, gik endog tilbage, og som Bevis henvistes vi til en Sammenligning imellem Aarsberetningen fra 1909 og den fra 1912.

Man skulde nu mene, at en saadan Paastand maatte kræve alles Interesse, baade Præsters og Lægfolks, thi hvis den er holdbar, synes det mig, at det ser haabløst ud for den forenede Kirkes Fremtid, med mindre der sker en Strømvendring; og det kan næppe feile, at den Paastand maa virke lammende paa de arbejdende, ydende og stræbende i Kirken, da de jo maa spørge sig selv: „Hvad nytter det altsammen, hvis Arbejdet i de sidste fire Aar er gaaet tilbage?"

Tiden, der henvises til, er betegnet med Aarene 1909 og 1912. Det sidste Tal vælger sig selv som det, der har den sidste Aarsberetning, og det første er rimeligvis nok valgt med Omhu; skønt andre maaske vilde have valgt Aaret 1910.

Nu, man læser jo da ogsaa andre Ting i Aarsberetningerne. Jeg ser saaledes, at Præsternes Antal i den Tid er forøget med 10; er det ikke meget, saa er det da noget. Endvidere, at der i nævnte Tidsrum er bygget en Del nye Kirker og Præsteboliger, nogle af dem ganske kostbare. At Lønningerne er forbedret ud over hele Linien, hvad de højligt tiltrængte. Og at Missionsbidragene i det hele er vokset.

Hvis nu paa den ene Side Præsternes Antal øges, og Missionsbidragene bliver større, og paa den anden Side Sjæleantallet gaar ned, saa kan man, uden at være lærd, regne ud, at bliver det saaledes ved, saa faar Præsterne kronede Dage, og Menighedsfolkene bliver Eksemplarer til at yde.

Nemt er det da heller ikke at forstaa, hvorfor man næppe kan faa Lov til at beholde Studenterne paa Skolen til de faar fuldendt deres Uddannelse, inden de skal i Arbejde, og der synes jo at være Pladser nok til dem. For ikke at tale om, hvor Nord Dakota Kreds kunde faa Ideen fra til sit besynderlige Forslag, der synes at give omtrent dette Indtryk: „Noget skal der gøres — og det i en Fart, — lad os faa gøre Præster!"

Heller ikke Kredsformændene synes at have haft Øjet aabent for denne Tilstand, thi er deres Indberetninger end ikke højstemte, saa holder de dog en jævn Tone om Fremgang.

„Ja, men Tallene staar jo nu en Gang i Aarsberetningerne," siger man. Og det maa vi jo indrømme.

Jeg blader lidt omkring for at se, om nogen skulde have undladt at rapportere, hvad jo kunde gøre meget til Sagen, og jeg ser da, at Ferndale MenighedsRapport mangler, hvad der maaske skyldes, at de havde Præsteskifte. I 1909 staar den med 221 Sjæle, og i 1912 er der ingen talt derfra. Endvidere Vor Frelsers Menighed, Racine, staar i 1909 med 450, og Rapporten mangler i 1912. Mens vi er der, ser vi ind til Immanuels Menighed, som vises at være gaaet ned med 73 i Sjæleantal. Vi titter indenfor i Emmaus Menighed og faar at erfare, at den er i nævnte Tidsperiode gaaet 88 tilbage — det meste nogen Menighed i den forenede Kirke kan opvise. Lægger vi nu disse Tal sammen, faa bliver Facitet dette, at vi har undersøgt 4 Poster og klareret for et Underskud af 842. Vil man nu gaa en lille Tur til de større Menigheder paa de Egne, som synes at være dem, der er gaaet ned ad Bakke, saa kan man ved at tage kun nogle ganske enkelte føre Tallet op til over et Tusinde. Se, det vilde have pyntet ganske betydeligt paa Statistikken. Og havde der ikke andre Steder været et kraftigt Missionsarbejde til at bøde paa det, saa skulde vi have set en Statistik.

Efter min Mening har Statistikken ikke mere bevist Paastanden, end om man vilde sige, at det, at nogle kører baglæns, beviser, at alle kører baglæns.

Men saa Aarsmøderne da? Ja, de, som gaar med til dem, vil sige, at naar en Omordning af Aarsmøderne stedse er paa Dagsordnen, saa er et af Argumenterne det, at de voksende Møder stiller stigende Krav, som kun faa Menigheder kan magte.

Ligeledes med hvad man ser i Menighederne, da det sete jo dels afhænger af Øjnene, og dels af hvor man færdes.

Men er man saa færdig til at tage Konsekvensen af sin Paastand? Til at lægge den Alen paa sit eget Arbejde og sige: „Naar de Tal, som jeg har opgivet, over det Arbejde, hvori jeg staar, viser, at det Arbejde er skrumpet saaledes ind, saa er det et fuldgyldigt Bevis paa, hvad Slags Missionsarbejde jeg driver?" Hvis ikke, da mangler der noget, og da skulde man ikke være saa rask til at lægge den Alen paa Kirkens Missionsarbejde, hvor den bevisligt ikke passer.

Men er der da intet Middel imod Tilbagegang, hvor den findes? Jo, der er! Hvem holder vi mest af: Dem, som kører hen over Heden og fra sin Vogn ideligt klager over Sand og Lyng og dybe Hjulspor, eller den, som gaar ud med Hakke og Spade, opdyrker og beplanter den og gør den til en Have?

Mon ikke alle de arbejdende Kræfter ud over Samfundet godt kunde taale en Gang imellem at faa den Opmuntring, der er i at faa Sandheden at høre om Tilstanden, uden at det skal betragtes som Selvtilfredshedens Byggevise?

Og mon ikke de, som hjemme i Danmark læser vore Blade, og som ikke altid har faaet de mest paalidelige Beretninger, kunde trænge til for en Gangs Skyld at faa Lov til at se Sagen fra et lidt mere hjemligt Synspunkt?

N. P. Lang.

COPENHAGEN

Snustobak for Skraaning.

VI GARANTERER

for at "Copenhagen" Snus er og har bid været fuldstændig ren.

Hvis Deres Forhandler ikke har det, vil vi sende Dem det pr. Post til den almindelige Pris, 5 Cent Æsken, indtil Deres Forhandler faar det. Prismærker modtages.

"Copenhagen" er Verdens bedste Skraa-Tobak.

WEYMAN-BRUTON COMPANY,
50 Union Square, New York.